

Első fejezet

Égzenegés, egy majom, és két pofon

Ezerkilencszáz-harminchárom szeleburdi tavaszát langymeleg június követte. Harsány zöld pompázott, a virágok színes kavalkádja, már-már barokkos festménnyé változtatta Kakasvárt. A koranyár illata megrészegítette a várost.

A Colorado Cirkusz a város szélén lévő Cseres erdőben vert tanyát. Ilyentájt minden évben jöttek vándorcirkuszosok. Néha többször is. A domboldalba felnyúló, főleg akácfákból és bodzabokrokból álló erdőcske alatti rét közepén állították fel a sátrat, cirkuszi lakókocsik alkotta kör közepén. A sátor nyolcszögletű volt, tornyain a Colorado Cirkuszt hirdető kis zászlócskákat fűjt a friss illatú júniusi szél. A bejáratnál, a pénztár bódéja felett, színes lampionok lengedeztek. Két előadást tartottak. Egyet délután háromkor, egyet este hétkor. Barlabácssy Ágoston detektív főfelügyelő és Laura a délutánit választotta. Miután kivárták a sorukat a kasszánál, a manézs melletti páholyba kértek jegyet. A gyerekek ültek szívesebben az emeletes kakasülőkre, azok elég kényelmetlenek voltak felnőttek számára.

Laura csillogó szemmel nézte, amint a manézs felett, a hosszú kötélén lógó trapézokon az artisták bemutatták hajmeresztő produkciójukat. Abban a pillanatban, amikor egy duplaszaltó után, zuhanás közben az egyik légtornász megpróbálta megfogni az elkapó kezét, az ég hatalmasat dörrent, és özönvízszerű eső kezdte el verni a sátor feszített ponyváját. A csattanás megzavarta az

artistát a koncentrációban, elvétette a felé nyújtott kezét, felkiáltott, és belezuhant az alul kifeszített hálóba. Többször feldobta, mire sikerült kikecmeregnie belőle. Laura megijedt az égzengéstől és a légtornász esésétől. Felsikoltott, körmeit belemélyesztette Barlabássy kézfejébe.

A főfelügyelő rezzenéstelen arccal tűrte, bár legszívesebben felkiáltott volna. Nem hagyhatta, hogy folt essék kemény detektív imázsán. A zenekar rendületlenül játszott tovább, a fúvósok érces hangja és a dobok dübörgése, igyekezett túlszárnyalni a ponyván kopogó égi áldás zaját.

A lezuhant artista feltartott kezekkel, mosolygó arccal forgott körbe a porondon, így biztosítva a közönséget, hogy nem történt semmi baja, majd felfelé mutogatott, hogy újra megpróbálja. A nézősereg hangosan bízta. A kötélletrához szaladt, majd fürgén felmászott a már odakészített trapézhoz. Lenézett, intett a publikumnak, majd belendült. Másodjára minden úgy sikerült, ahogy annak lenni kellett. A nézők hangos tapssal és füttykoncerttel hálálták meg a mutatványt. Miután az artisták learatták a babérokat, a konferanszié, alacsony termetéhez képest meglehetősen erős baritonján bejelentette, hogy húsz perc szünet következik, ameddig a vadállatok ketrecét összeállítják a porond körül. A hirtelen érkezett nyári zápor el is állt, mire a sok ember kitódult, hogy a sátor körül felállított büfékben keleti édességet, perecet, és innivalót vásároljon az előadás második felére.

Barlabássy és Laura egymásba karolva araszoltak a tömegben. A hirtelen eső feláztatta a gyepet, az emberek sárosra taposták a sátor körül a talajt.

A tócsákban visszatükröződött az immár ismét ragyogóan kék ég. Barlabássy elővett egy zsebkendőt és a kézfején kiserkent vért törölgette.

– Szegénykém! – mondta Laura. – Nem akartalak megsebesíteni! Olyan rémisztő volt a dörgés, meg ahogy leesett a légtornász! Úgy megijedtem, nem is figyeltem, mit csinálok.

– Semmi baj! A múltkori lőtt sebemhez képest, ez már igazán bagatell.

– Percet már nem érdelek, ugye?

– Kaphatsz peracet, de csak akkor, ha ihatok egy sört! Pótolnom kell az elvesztett vért. Nagyon hosszú a sor a büfénél. Lehet, hogy nem is végzünk, mire elkezdődik a második rész. Sétáljunk egyet, hátha addig megfogyatkozik a nép!

Barlabássy felajánlotta a karját Laurának és cuppogó léptekkel megkerülték a sátrat, melyet a vándorcirkusz lakókocsijai, teherautói és traktorjai választottak el a ligettől. Egyik-másik rácsos pótkocsiból morgás, ugatás és nyerítés hallatszott.

Egy elkerített téren két elefánt és néhány póni falatozott. Laura füvet tépett, és nyújtózkodva felkínálta az elefántoknak csokrot, ám hiába legyezett vele, azok rá sem hederítettek.

– Olyan szomorúak! Te nem úgy találod?

– Nem is tudom. A szavannán bizonyára jobban érzik magukat, de ezeknek a többsége fogságban született. Nem is tudják milyen a szabadság. Ettől persze még lehetnek szomorúak.

– Legszívesebben szabadon engedném mindet! – lelkendezett Laura.

– Nem vagyok biztos benne, hogy hirtelenjében

tudnának mit kezdeni magukkal. Lehet, hogy a növényevők még csak-csak ellennének valahogy, de a ragadozók bizonyára nagyon megzavarodnának. Képzeld el, amint sétálsz a piacra, és szembe jön veled egy oroszlán.

– Megenne! – mondta Laura ijedtnek tettetett arccal.

– Valószínűleg. Aztán hamar kilőnék. Aminek az lenne az eredménye, hogy én árván maradnék, és egy oroszlánnal kevesebb élne a földön.

– Te vagy az én oroszlánom! – mondta Laura, és csókot nyomott Barlabásky arcára. – Ki is lőttek majdnem!

– Na, ja! Szóval, jobb ezeknek odabenn!

– Nem nézzük meg a perecest? Hátha odaférünk már.

– Menjünk! De, most már kerüljük meg a sátrat, arra közelebb, mintha visszafordulnánk.

Amikor a manézs hátsó, művészbejárójához értek, Barlabásky felfigyelt egy munkásruhát viselő tagbaszakadt férfira, aki egy leopárdot cipelt a karjában. A nagymacskának csukva volt a szeme, láthatóan, nem hogy mozogni, de még lábra állni sem volt kedve. A főfelügyelőnek ismerős volt a leopárdot cipelő fickó. Amint közelebb értek, már tudta a nevét.

– Szevasz, Lusta! – köszönt rá.

A nagydarab fickó szélesen elvigyorodott, a bal hóna alá kapta a félig alvó leopárdot, ami úgy lógott ott, mint egy összecsavart szőnyeg.

A majdnem két méter magas óriás kifújta a szemébe lógó hosszú, barna haját, és Barlabásky felé nyújtotta lapát tenyerét. A főfelügyelő kissé félénken csapott bele, miközben a leopárdra sandított.

– Ettől ugyan ne féljen, főnök! Úgy jóllakott, hogy még az sem biztos, hogy lábra tudom állítani, mire a száma

következik – enyhén megrázta a leopárdot, mire az hunyorítva kinyitotta a szemét, de láthatóan egyáltalán nem érdekelte a főfelügyelő.

– Te meg mi a fenét csinálsz itt? – kérdezte Barlabássy.

– Itt melózok. Sátrat állítok, gondozom a nagymacskákat, meg van egy erőművész számom.

– Hát, a kidobó munkáddal mi van?

– Tudja, főnök, amikor tavaly azt a nagyhangú marhakereskedőt kipenderítettem a Hétlépcsősből, elcsattant egy állas. A bíró meg úgy ítélte meg, hogy azt már nem kellett volna. Megúsztam a büntetést, de eltiltott a kuveros szakmától. Vagont rakni utálok, így elszegődtem a Colorádo-hoz. Még tavaly, amikor itt jártak Kakasváron. Sokat utazunk, én meg megszerettem. Csinosak a lányok, kapok egy kis fizetést, fedél van a fejem fölött. Nyugis meló.

– Erőművész, mi? És mit erőlködsz?

Lusta bal karját behajlítva megmutatta a bicepszét, amire egy söröskorsóra tekeredő sellő volt tetoválva. A sellő keblei kifeszültek.

– Vasakat hajlítgatok, meg különböző súlyokat emelek. Szétfeszítek egy rám tekert láncot, meg a közönségből kiválasztott két szépséget is felemelek egy-egy karral. Ha akarja a kispap, magácskát is felemelem – mondta Laurának.

– Jaj, köszönöm, nagyon kedves, de én inkább maradnék a talpamon – felelte Laura. Igazából irtózott ettől a fickótól. Azt azért tudta, ha egy Barlabássynak nem derogál egy ilyen alakkal parolázni, akkor nem lehet baj vele.

– Magácska tudja! – nyugtázta Lusta. – Aztán, tetszik az előadás?

– Szórakozunk kicsit – felelte Barlabássy. – Ha nem haragszol, indulunk is. Még egy peracet, meg egy sört szeretnénk szerezni a szünet előtt.

– Mondják meg a büfésnek, hogy a Lusta vendégei! Már csak a régi jó viszonyra tekintettel, ha nem sértem meg, főfelügyelő úr!

– Nem sértődünk meg. Köszönjük! Vigyázz magadra, jómadár! Örülök, hogy láttalak!

Barlabássy lekezelt az óriással, aztán karon fogta Laurát.

A földre figyelve kerülgették a tócsákat, Barlabássy időnként feltekintett. Amint a következő rácsos lakókocsi feltűnt, a főfelügyelő hirtelen elkapta Laurát, két tenyerébe fogta az arcát, szájon csókolta, mélyen a szemébe nézett és így szólt:

– Most légy szíves, fogadj szót! Ne kérdezz semmit, csak fordulj meg, és ellenkező irányba, amerről jöttünk, szépen indulj el vissza! Menj el a büféhez, kérd el a peracet, a sört nem kérem. Úlj be az előadás második felére, én majd kicsit később érkezem.

– Ágoston, megrémítesz! Mi történt veled?

– Kérlek, fogadj szót! Ígérem, el fogom mondani, mi történt, de most menj!

Laura bizonytalanul megfordult, és elindult visszafelé, többször hátrapillantott, ilyenkor Barlabássy mosolygott és integetett neki. Barlabássy addig figyelte, míg el nem tűnt a sátor mögött. Aztán a rácsos lakókocsi elé lépett és ránézett a kockás zakóba és kismadrágba öltöztetett csimpánzra. A majom a hátán feküdt, mellkasát előntötte a vér, a fehér ingecske és a zakó teljesen átázott. Első ránézésre egyetlen bemeneti nyílás látszott a szívtájékon. Lőtt sebnek tűnt. A lakókocsi hátsó falán, egy féltényérnyi

helyen kiszakadt a fa, a lyuk körül felkenődve véres húscafat és fekete szőr. Barlabássy hitetlenkedve nézte a szürreális látványt. Ki a fene ló le egy cirkuszi csimpánzt egy olyan erejű fegyverrel, ami még a lakókocsi falát is átszakítja. És főleg miért?

Abban egészen biztos volt, hogy a cirkusznak jelentenie kellene az esetet, hiszen kár érte őket. Mivel a csimpánzok még nem szerepeltek, úgy vélte a majomnak a második részben kellene fellépnie, tehát nemsokára fel fogják fedezni, hogy elpusztult.

Körülnézett, majd két lakókocsi között észrevett egy kifeszített kötelet, amin fellépőruhák lógtak. Behúzódott a két kocsi közé és elbújt a színes kekmék takarásában.

Odabent felharsant a zene, majd rövidesen hangos kacagás hallatszott, kisvártatva kitört a taps. Már jó fél óra eltelt, de a majomért még nem érkezett senki. Barlabássy már nagyon elszívott volna egy tömés pipát. Épp azon gondolkozott, hogy felhagy a megfigyeléssel, végül is a Bevetési Csoport főfelügyelője, és a majomgyilkosság nem tartozott szorosan a hatáskörébe, amikor meglátta, amint Lusta közeledik a majomketrec felé.

A kiszűrődő hangos zene miatt alig hallotta, amint a ketrec elé lépve, a hatalmas férfi cifrán káromkodik. Egy nagy kulcsosomót vett elő a zsebéből, és remegő kezekkel kereste a lakathoz megfelelőt.

Barlabássy mögé lépett és a vállára tette a kezét. Lusta megfordult és azzal a lendülettel egy hatalmas parasztlengőt indított el a főfelügyelő felé. Barlabássy nem számított az ütésre, így amikor az a szeme alatt eltalálta, ájultan rogyott a sárba. Amint Lustában tudatosult, hogy mit tett, megrémült. Letérdelt,

gyengéden az ölébe vette a főfelügyelő fejét, és óvatosan pofozgatni kezdte.

– Főnök! Főnök! – suttogta. – Jól van? Én egy óriási barom vagyok! Ébredjen, főnök! Minden rendben lesz! Beviszem a kórházba, minden nap meglátogatom, viszek friss levest, meg pörköltöt, csak térjen észhez!

Barlabássy feje tisztulni kezdett, bár a szeme alatt felszakadt bőr alól, kissé csordogált a vér. Amint kinyitotta a szemét, meglátta Lusta elgyötört arcát maga felett, ahogy egy kövér könnycsepp gördül le a szeme sarkából.

– Lusta! Mit csinálsz itt? És miért sírsz? – Barlabássy tudata még nem rakta sorrendbe az eseményeket, hangja kissé kásás volt.

Az óriás arcáról a kövér könnycsepp Barlabássy arcára hullt. Amikor odanyúlt, hogy letörölje, észlelte, hogy véres lett a keze. Ettől azonnal kezdett magához térni. Hirtelen felült, de a fejébe mintha egy fejszét vágtak volna.

– Az úristenit! Mi történt?

– Leütöttelek, főnök!

– Leütöttél – Barlabássy egyszerűen kijelentette, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna. – Miért ütöttél le?

– Azt hittem, a tettes, aki lelőtte a kis Philip-et.

– A kis Philip-et – ismételte bambán Barlabássy. – Kicsoda az a kis Philip? És ki lőtte le?

– A csimpánz. Nem tudom ki lőtte le. Épp ideértem és a kulcsot kerestem, amikor valaki a vállamra tette a kezét. Azt hittem a gyilkos az, és megszokásból azonnal ütöttem. Hát, honnan tudhattam volna, hogy maga az, főnök?

– Már emlékszem! A majom. Épp azt lestem, hogy vajon

ki fedezi fel, hogy lelőtték, amikor megláttalak. Figyelmeztetni akartalak, hogy ne kóborolj a ketreknél, hátha itt van még valahol a majomgyilkos.

– Ha most engem bevitet, akkor a bíró már nem lesz tekintettel rám. A múltkorhoz hozzávágják, hogy leütöttem egy főfelügyelőt, és akkor biztos, hogy lecsuknak.

– Nem vitetlek be. Csak segíts felállni.

– Igazán? Főnök, én bármit megteszek. Bármit!

– Szóra sem érdemes. Na, húzz fel!

Lusta egyszerűen Barlabássy hóna alá nyúlt és egyetlen mozdulattal a talpára állította, pedig a maga száznyolcvanöt centijével és száztíz kilójával a főfelügyelő sem volt kispályás fickó.

A jassz, miután meggyőződött róla, hogy Barlabássy nem fog újra elesni, elengedte és sután megpróbálta letörölgetni sáros zakóját.

– Hagyd a francba! – Barlabássy a zsebében matatott, előkotorta a pipáját. Remegő kézzel készítette be a tömést, aztán két szál gyufát is eltört, mire sikerült meggyújtania. Hatalmasat szívott bele, pár pillanatig a tüdejében tartotta a füstöt, aztán mintegy nagy sóhajt eresztette ki.

– Na, végre! Mikor lett volna jelenése Philip-nek a manézsban?

– Már csak öt perc.

– Mi lesz most?

– Szólnom kell a porondmesternek, hogy a szám elmarad.

– Na, akkor igyekezz! Utána hozd ide nekem a majomidomárt és a direktort. Mennyi idő van még vissza az előadásból?

– A majom nélkül nagyjából negyed óra.

– Rendben. Emlékszel arra a hölgyre, akivel érkeztem?

– Naná, hogy emlékszem. Csinos kis darab!

– Nana! A menyasszonyom! Ha idehoztad az idomárt és a direktort, akkor menj be a páholyba, diszkrétan keresd meg, és mond meg neki, hogy menjen haza, ne izguljon. Kis dolgom akadt, amint végeztem, megyek én is. Sem a majom lelövéséről, sem a parasztlengőről nem tud. Ha elárulod neki, lecsukatlak. Értve?

– Értem, főnök! Akkor én rohanok.

– Laura kisasszonynak szólítod!

– Igen, főnök! Laura kisasszony.

Barlabássy bólintott. Előkotort egy zsebkendőt és megnyálazta. Próbálta az arcán lecsorgó vért felitatni. Azt már érezte, hogy erősen dagad a szeme alatt, mert a látóköre egyre szűkült.

Már előre tudta, hogy egy hétig azon röhög majd a kapitányság, hogy egy erőművész lecsapta a Colorado Cirkuszban. Tudta jól, ez menthetetlen. Ő is röhögne hasonló helyzetben. Leült a ketreces kocsi lépcsőjére, csendesen szipákolta a pipáját, és azon gondolkodott, miféle indítékból lövi le valaki egy vándorcirkusz csimpánzát. A majom egyértelműen képvisel némi értéket, főleg egy idomított példány. Azt azonban nem gondolta, hogy a Colorado Cirkusz komolyabb bevételtől esik el, ha épp nincsen csimpánzos attrakciója. A majmok nem tudnak beszélni, tehát hiába volt Philip nagy titkok tudója, azt ugyan tovább nem adhatta senkinek. Lehetett a majom különleges valami oknál fogva? Többet ért, mint egy átlagos cirkuszi csimpánz? Hiába törte a fejét, egyetlen okot tudott csak előkotorni az állat elpusztítására, az pedig a személyes bosszú. A majom lelövése valakinek szívfájdalmat okozott, aki különösen

ragaszkodott hozzá, és szerette. Egy kisállat elvesztése sok embert komoly gyászba taszít. Lehet, hogy valaki bánatot akart okozni, ezért végzett a majommal. Bár elég brutális módja egy állat kivégzésének, ráadásul nem is veszélytelen. Mi van, ha egy embert talál el? Vajon számításba vette ezt is, az az eszelős, aki elkövette ezt a bizarr tettet?

Aztán elgondolkodott azon is, hogy miért nem hallották a lövést. Ennek persze több oka is lehetett. Eleve nagyon hangos volt a zenekar. Emlékezett rá, hogy amikor figyelte a ketrecet és megérkezett Lusta, nagyjából harminc méterre tőle, a kiszűrődő zene miatt alig hallotta, amint hangosan káromkodni kezdett. Itt volt ez a hirtelen lecsapó nyári zivatar. Amikor megdörrent az ég, ami kapcsán Laura lefejtette a kezéről a bőrt, teljesen elfedhette a lövés által okozott zajt. Ezek bármelyike megmagyarázza a kérdést.

Iszonyúan hasogatott a feje. Arra gondolt, hogy talán agyrázkódása lett a bekapott ütéstől. A pipa kialudt, kikotorta belőle a hamut és zsebre vágta. Amint óvatosan felpillantott, egy csinos nőt látott közeledni kis csizmában, rövid, alig combközépig érő szoknyában, felül egy kis zsinóros mentében. Kissé lemaradva mögötte, egy férfi igyekezett lépést tartani vele. A férfin kockás mintás öltöny volt, csokornyakkendőt és fehér, zsabós inget viselt. Fakóvörös haja közepen kopaszodott, két oldalt felállt, amint a szél felborzolta. Olyan volt, mint két nagy fül.

A nő zihált, amikor elé állt.

– Hol van? – kérdezte a nő.

Barlabássy fél szemével felnézett ültéből. A nő összeráncolta a homlokát.

– Mi történt magával? Tudja, hogy teljesen be van dagadva a szeme? Hol van? – ismételte meg a kérdést.

– Philip?

– Igen, Philip. Ki maga?

– Barlabássy Ágoston főfelügyelő. Kakasvári Kapitányság Bevetési Csoport.

Barlabássy a rácsos cirkuszi kocsi felé intett a fejével.

– Csak akkor nézze meg, ha elég erősnek érzi magát hozzá. Ronda látvány. És kérem, ne nyúljon semmihez. Főleg a majomhoz ne!

– Ő nem egyszerűen egy majom!

A nő a kocsihoz ment, majd fojtott hangon felsikoltott. Közben befutott a nyúlfüles direktor is.

– Úristen! Manuela, mi történt itt? – a nőhöz lépett, elfordította a ketrectől és átölelte, ő maga hátrapillantva tekintette meg a tetemet.

A nő könnybe lábadt szemmel a direktor vállába fúrta az arcát. Barlabássy szótlanul nézte a jelenetet. Ha nem egy majomgyilkosság helyszínén történne mindez, arra következtetett volna, hogy ezek ketten itt többek egymásnak, mint egy igazgató és a majomidomár. Manuela lassan kibontakozott a férfi öleléséből, szipogva megtörölte a szemét a neki nyújtott zsebkendővel, majd Barlabássyhoz fordult.

– Hogy került maga ide? És mi történt Philip-pel?

– Én csak egy hétköznapi néző vagyok. A szünetben sétáltam erre, amikor észrevettem, hogy valaki lelőtte ezt a csimpánzt. Egy ideig lesben álltam, hátha észreveszek valakit, vagy valamit, ami a tettesre utalna, csak véletlenül összeakadtam Lustával, aki összekevert a gyilkossal és leütött. Nagyjából ennyit tudok most az esetről.

– Miért ki maga? – kérdezte a direktor.

Barlabássy ismét elmondta, hogy kicsoda.

– Ha már itt van, igazán nyomozhatna egy kicsit! Mégiscsak bűncselekmény történt.

– Rongálás. Ez nem az én hatásköröm, de értesíteni fogom a megfelelő rendőri szervet.

– Rongálás! – méltatlankodott Manuela. – Talán inkább gyilkosság!

– Bocsásson meg kisasszony, de a majom lelövése a törvény szerint nem gyilkosság, hanem rongálás. Nem emberről van szó. Egy majom sérelmére nem lehet gyilkosságot elkövetni.

– Philip különleges majom volt. A számunk, *Manuela és Philip*, gyakorlatilag világszenzáció volt. Megjártuk Bécset, Párizst, turnéztunk Oroszországban. Nekem végem! – Manuela színpadiasan a homlokához emelte a kézfejét.

– Igen, igen! – helyeselt a direktor. – Világszenzáció volt! Alig tudtam szerződtetni őket, olyan kapósak voltak. Philip nélkül, Manuela, hogy úgy mondjam értéktelen.

Manuela kapkodni kezdte a levegőt.

– Értéktelen? Te mocskok! Már értéktelen vagyok? De, az ágyadba nem Philip-et cipelted, ugye? Főzni, mosni, takarítani a lakókocsidat, arra jó voltam, mi? Mindig is sejtettem, hogy egy önző disznó vagy! Most legalább kibújt a szög a zsákból!

– Nem úgy gondoltam! – szabadkozott a direktor. – Félreértetted, szerelmem! Hát persze, hogy értékes vagy, a legértékesebb! Majd kitalálunk valamit neked!

Barlabássy zavartan hallgatta a veszekedést. Megköszörülte a torkát, igyekezett felhívni magára a figyelmet. A pillanatra beállt csendben végre szólni tudott.

– Bocsássanak meg, de ez nem rám tartozik. Ha gondolják, küldhetek egy járórt. Én lassan mennék. Be kellene jönni a kapitányságra feljelentést tenni. Már, ha óhajtanak.

– Óhajtunk! Azaz óhajtok! – mondta Manuela. – De, járőr már minek ide! Járőröztek volna akkor, amikor lövöldöztek! Az már nem támasztja fel az én kis Philipemet. Követelem, hogy nyomozza ki, ki ölte meg a kis barátomat! Igen, követelem!

– Még egyszer mondom, tegye meg a feljelentést! Aztán majd megy minden a maga hivatalos útján. Biztosan lesz nyomozás, csak nem gyilkossági nyomozás, mint már említettem.

– Ne próbáljon elmenni, anélkül, hogy helyszíni szemlét tartana! Micsoda eljárás ez? Itt van egy főfelügyelő, és nem akar tenni semmit! Gyalázat! Panasz fogok tenni! Mégiscsak lövöldözés volt!

Barlabássynak ebben igazat kellett adnia az idomárnak. Ráadásul egy meglehetősen nagy tűzerejű fegyverről lehet szó. Úgy döntött, beadja a derekát.

– Rendben. Szóljanak a Lustának, hogy én üzenem, jöjjön ide, és ne engedjen a ketreckocsi közelébe senkit, ameddig vissza nem érkezem. El kell mennem telefonálni. Maguk sem mehetnek közelebb. És a majom ott marad, ahol van! Meg ne próbálják elmozdítani! Érthető vagyok?

– Barlabássy azonnal átváltott a nyomozást vezető főfelügyelő hangjára, amit az idomár és a direktor megdöbbenve konstatált.

– Azért, nem kell ilyen durvának lenni! – mondta Manuela.

– Igen, igen, nem kellene! – kontrázott a direktor, mire

Manuela felé fordult.

– Nincs szükségem a továbbiakban a támogatásodra. Még ma átköltözöm a bohóc lakókocsijába. Végeztünk!

Barlabássy zsebre vágta a kezét és a közeli vendéglő felé vette az irányt, hogy megtudakolja, hol talál egy telefont.

A Kakasvári Rendőrkapitányságon levél se rezdült. A kora nyári napon néma csöndbe burkolózott az egész épület. A Bevetési Csoport irodájában Komlós detektív egykedvűen ücsörgött és maga elé bámult. Vánszorogtak a percek. Unalmában kékes színű karikákat próbált fújni cigarettafüstből, amikor megcsörrent a telefon.

– Igen?

– Barlabássy.

– Jelentkezem, főnök! Te nem cirkuszban vagy?

– Épp elég nagy cirkusz közepébe csöppentem. Ki van még bent?

– Csak én. Szombat van, ügyeletes vagyok.

– Küldj járórt Bodóért és dr. Károlyiért. Gyertek ki a Cseres erdőbe a Colorádo Cirkusz főbejáratához.

– Gyilkosság?

– Rongálás.

Komlós értetlenül ráncolta össze a homlokát.

– És mit rongáltak meg? A kormányzó fehér lovát?

– Majdnem, de ne politizálj! Főleg telefonon ne! Lelőttek egy majmot.

– Majdnem ráhibáztam. És ez miért érdekel minket?

– Ha jól emlékszem, egy pillanattal ezelőtt adtam egy utasítást, hogy szedd össze a csapatot és gyertek a helyszínre. Ne kérdezősködj, hanem intézkedj!

– Értettem főnök! Igyekezni fogunk.

– Azt jól teszitek! Felhívnám a figyelmeteket, hogy

amikor megérkeztek és megláttok, tilos röhögni!

Komlós ismét összeráncolta a homlokát. Úgy tűnt, mintha a főfelügyelő össze-vissza beszélt volna.

– Értettem! Nem röhögni!

Miután Barlabácssy letette a kagylót, megköszönte a lehetőséget a pedellusnak, aki beengedte telefonálni a közeli iskolába. Visszasétált a Cseres vendéglőbe. A helyiség tele volt, a délutáni cirkuszi előadásnak épp nemrég lett vége. Nagy nehezen utat tört magának a söntésbe, és kért egy korsó sört. A csapos úgy tett, mintha nem tulajdonítana jelentőséget a főfelügyelő bedagadt szemének, ami lassan kezdet bíbor-lila színbe fordulni, de Barlabácssy észrevette, hogy kis időközönként újra, és újra rápillant.

– Nagyon látszik? – kérdezte.

– Gyönyörű, mint egy festmény. Szép színes – mondta a csapos.

– Ismeri a Lustát?

– Aki kuveros volt? Ismerem. Most itt dolgozik a cirkusznál. Bejár néha egy sörre, ameddig itt vannak. Csak nem ő tette?

– De.

– Semmi közöm hozzá, de még szerencsésen megúsza. Egyszer mérgében kipakolta a rendőrkapitányságot amikor kiengedték a fogdából.

– Tudom, én engedtem ki.

– Maga rendőr?

– Detektív.

– Akkor bosszúból...

– Nem! Tévedésből. Nem annyira fontos. Mondja csak, mielőtt becsődült ez a sok ember a cirkuszból hányan voltak itt?

– Páran. Talán öten-hatan.
– Ismeri őket?
– Persze. Mind itt lakik a környéken. Minden hétvégén itt töltik a délutánokat. Illetve nagyjából mindig itt ülnek, ha épp nem dolgoznak.
– Nem tapasztaltak semmi rendkívülit?
– Mire gondol?
– Nem gondolok semmire. Bármi érdekes lehet.
– Történt valami? Bűncselekmény?
– Szóval, valami a megszokottól eltérő? – Barlabássy azt szokta meg, hogy elsősorban ő kérdez.

A csapos a söntéspultra támaszkodott és úgy látszott komolyan elgondolkodott.

– Nem emlékszem semmi különösre. Volt az a tízperces kis zápor, dörgött az ég, meg ilyesmi.
– Esetleg nem szaladt be senki az eső elől?
– Nem. Sajnálom, hogy nem tudok segíteni.
– Semmi baj, van ez így néha.

A főfelügyelő elfordult a csapostól, a szájához emelte a korsó sört. Miközben kortyolgatta, végignézett a vendégeken. Legalább ötvenen voltak. Ha leszámolja a gyerekeket, akik kaptak egy szörpöt ameddig az apjuk jól megérdemelt sörét fogyasztja, és a nőket, akik nagy valószínűséggel nem tudnak egy ilyen nagy tűzerejű puskát kezelni, nagyjából harminc férfira szűkült a kör. Sok. És az előadáson voltak vagy százötvenen. Bárki elvegyülhetett a nézőközönség soraiban.

Egy magányos elkövető simán kilóghatott a sátorból úgy, hogy senki sem tulajdonított neki jelentőséget, hiszen a cselekmény körüli időben mindenki a trapézt bámulta. A légtornászok száma nagyjából az égzengést követő tíz perc múlva ért véget így vissza is térhetett a

lövést követően. Barlabássynak most esett le a tantusz. Csakhogy, akkor el kellett volna áznia!

Most más szemmel nézte végig a vendégsereget, de sajnálattal konstataálta, hogy senki nem tartózkodott kint a zivatar ideje alatt. Mindegyik haja és ruhája száraz volt. Viszont, a gondolat befészkelte magát az agyába. Gyorsan letette a söröskorsót és visszasietett a cirkuszhoz. A pénztár most zárva volt. Átfutott a rámpán és tanácstalanul állt meg a sátor bejárata előtt. Egy lelket sem látott sehól. Bement a sátorba, ahol egy tizenöt év körüli fiú gereblyézte egyenesre a fűrészport a porondon.

– Hé, te! – kiáltott rá. – Hol találom az igazgatót?

A fiú gyanakodva nézett a bevert szemű Barlabássyra.

– Mi köze hozzá! – felelte hetykén, és a gereblye nyelére támaszkodott.

Barlabássy egy pillanatra meghökkent.

– Na, idefigyelj, te gyerek! Rendőr vagyok, és azonnal beszélnem kell az igazgatóval! Ha nem mondd meg rögvest hol van, bevitetlek a nyomozás akadályoztatásáért, aztán vége a cirkuszi karrierednek! Legalábbis addig biztosan, ameddig letöltöd az idődet a börtönben.

A gyerek szemlátomást hitte is, meg nem is Barlabássy fenyegetőzését, de aztán bizonytalanul intett a fejével.

– Menjen ki hátul, a művészbejárónál. Egy piros lakókocsi a direktoré. Nagy oroszlánfej van ráfestve, el se lehet téveszteni.

Barlabássy határozottan dörömbölni kezdett a vörös lakókocsi oldalán, pontosan az oroszlán orrán. A lenyíló ablakon a direktor dugta ki a fejét. Most a haja minden szála égnek állt.

– Mi a helyzet, főfelügyelő? – kérdezte.

– Hány fő a személyzet?

– Mindenestől?

– Igen. Azonnal küldjön be mindenkit a porondra! Úgy jöjjenek, ahogy vannak. Ne öltözzön át, ne fésülködjön senki! Siessen!

– Negyvenhárom emberről van szó. Kell egy kis idő, mire összeterelem őket.

– Nincs idő, azonnal intézkedjen!

A direktor dohogva csukta be az ablakot. Barlabássy hátrébb húzódott és keresett egy olyan helyet, ahonnan a lakókocsik legtöbbször láthatóak. Derűsen figyelte, ahogyan a direktor lobogó fürdőköpenyben, papucsban rohangál a kocsik között, és igyekszik a lehető leggyorsabban kizavarni az embereket. Manuela egy pirosra festett szájú férfiba karolva mászott ki az egyik lakókocsiból. Úgy tűnt betartotta az ígéretét, és most már a bohócot szerette. Egy testre simuló flitteres kezeslábast viselő artista törülközővel a nyakában igyekezett a manézs felé. Nagyjából öt perc alatt egy csomó ember állt a porondon félkörben, és halkán beszélgettek. Barlabássy gyors létszámellenőrzést tartott.

– Hol a negyvenharmadik?

– Őrzi a helyszínt, ahogy meghagyta – felelte a direktor.

– Ja, igen! – nyugtázta Barlabássy, majd a jelenlévők felé fordult. Egyesével alaposan szemügyre vette mindet. Azok, bár nap, mint nap százak előtt adták elő produkcióikat, most zavartan sötétítették le a szemüket, amint vizslató tekintettel végigmérte őket.

– Maguk – mutatott rá négy emberre – itt maradnak! Megkérném a direktor urat is, hogy maradjon. A többiek elmehetnek. Ja, és a bohóc úr is várakozzon egy kicsit!

A tömeg lassan oszlott el. Értetlenül fogadták a ribilliót, aztán meg anélkül, hogy bármit is megtudtak volna, elzavarják őket.

Barlabássy körülnézett. A sátor főbejáratában, ahová a lassan lemenő nap besütött, megpillantott egy sziluettet. Magas, ösztövérférfi volt, zakóban, zsebre dugott kézzel állt. Szájából, mint mindig, cigaretta lógott. Komlós volt az. Barlabássy intett neki.

– Jelentkezem, főnök! – hangja nem árulta el, de a tekintete igen, amint észrevette Barlabássy monokliját.

– Majd mindent elmondok. Most egy pár percre maradj itt, és felügyeld, hogy ezek itt ne válthassanak szót egymással, ameddig visszajövök. Állítsd őket egymástól messze! Hol vannak a többiek?

– A pénztár előtt várokoznak. A doktor elég zabos, hogy elrontottuk a szombat délutánját.

– Hát, ha még megtudja, micsoda majomgyilkosságot fog helyszínelni!

Komlós továbbra sem értette, hogy mi keresnivalójuk itt, de már ismerte annyira a főnökét, hogy ne kérdezősködjön feleslegesen. Úgy is megtudja majd, ami rá tartozik, ha eljön az ideje.

Barlabássy a pénztárhoz sietett. Bodó Jenő detektív a motorháztetőre támaszkodott, dr. Károlyi Ármin igazságügyi orvosszakértő kifogástalan nyári öltönyben egyenesen állt, és idegesen szívta a cigarettáját. Másik kezében közepes méretű, bőr orvosi táskát tartott. Aranykeretes szemüvegén megcsillant a lebukó nap fénye. Mogorván nézte az érkező főfelügyelót.

– Nagyon remélem, hogy hamar végzünk! – jegyezte meg. – Hétre színházjegyem van.

– Üdvözöllek benneteket a csodák világában! – Barlabácssy kajánul vigyorgott, és széles kézmozdulattal befelé invitálta őket. – Kedves doktorom, egy igazán különleges helyszínre hívtalak. Megrongáltak egy csimpánzt.

– Ugye, most szórakozol velem? Egyébként tudod, hogy be van verve a szemed?

– Mivel nekem csak egy szemem maradt átmenetileg, gondoltam jobb, ha ti is idejöttök. Több szem többet lát! – mondta Barlabácssy.

Bodó szó nélkül követte a doktort és a főfelügyelőt. Eszébe sem jutott volna rákérdezni Barlabácssy sérülésére. Komlós nyomatékosan figyelmeztette.

– Az a helyzet, hogy Laurával épp a délutáni előadást néztük, amikor a szünetben felfedeztem, hogy a Philip nevű sztármajmot valaki egy meglehetősen nagy tűzerejű fegyverrel agyonlőtte – kezdte a tájékoztatást Barlabácssy.

– Tudom, hogy ez nem gyilkossági ügy, de, ahogy Manuela, az idomár felhívta rá a figyelmemet, itt lövöldözés történt, amiben történetesen igaza van. Így nem kezelhettem egyszerűen rongálás-ként az ügyet. Kérlek benneteket, hogy csináljátok meg a szemlét olyan alaposan, mintha itt embert öltek volna! Aztán majd meglátjuk, hogyan tovább.

Dr. Károlyi még dohogott magában egy kicsit, amint a tethely felé közeledtek, de szó nélkül munkához látott. Technikus híján Bodó készítette a fotókat. Barlabácssy intett Lustának, aztán magukra hagyták a helyszínelőket.

– Sikerült értesítened Laura kisasszonyt? Remélem befogad a szíved! – kérdezte a zsebre vágott kézzel, lehajtott fejjel mellette kullogó Lustától.

– Igen, és igen. Nagyon aggódott, igyekeztem